

ВІН НАРОДИВСЯ СПРАВЖНІМ УЧЕНИМ І ПЕДАГОГОМ (АНДРІЙ ПОТАПОВИЧ КАРИШИН)

Пам'ять про людину, яка відлетіла в засвіти, живе незалежно від неї. Але тривкість пам'яті, напевно, визначають земні діяння того, кого вже немає тут, у марноті мирській. В істинності цих слів з кожним роком усе більше переконує Андрій Потапович Каришин, той Каришин, який сорок років очолював природничий факультет, який синтезував барвники і фізіологічно активні речовини, який збагачував розум і душу молодих людей, відкривав їм невичерпну скарбницю знань та немирущих моральних цінностей, який виховав кілька поколінь науковців, учителів, а основне – справжніх людей. Часточка його серця навсякчас залишилася в їхніх душах, він вічно світить і допомагає своїм однодумцям, учора учням, а сьогодні досвідченим сівачам доброго, розумного й вічного, у миті радості й хвилини скрути.

Ось уже чверть століття, як скінчився земний шлях Учителя. Але його колеги – ті, які ще працювали поруч, і ті, які прийшли в університет уже після нього, – його студенти, колишні і нинішні, усі, хто доторкнувся до праць відомого вченого-хіміка, до його наукових відкриттів, його педагогічної роботи, щоразу щемно і щиро згадують Педагога Божою милістю, одержимця, повсякденно готового до самопожертви в ім'я високої ідеї, наукової справедливості.

Андрій Каришин – хімік-органік і органічна людина; адміністратор і уважний наставник; викладач і чуйний мудрець, той, кого ще за життя сповна заслужено назвали праведником. Пам'ять про цього вченого, педагога, керівника ось уже декілька літ матеріалізується в "Каришинських читаннях" – солідному науковому форумі, на який з'їжджаються до Полтави дослідники з багатьох країн. Гуртуються вони, аби ще раз сказати слово подяки видатному землякові, низько вклонитися йому, засвідчити нерозривний зв'язок між поколіннями. Наука, звісна річ, оперує фактами, апелює до логіки, раціональних законів. Та без кордоцентруму, щиросердного почуття вона не зможе служити людському благу. Про таке її покликання добре знав наш світлої пам'яті Андрій Каришин. Тому-то сучасні хіміки, та й не лише вони, спрагло припадають до його науково-педагогічного джерела, охоче беруть участь у Каришинських читаннях.

Із віддалі часу велике бачиться безмірним, а з віддалі людського духу – безсмертним. Андрій Потапович сконцентрував у собі і безмір, і безсмертя, тож наступні читання, присвячені йому, обов'язково будуть!

Микола Степаненко –
доктор філологічних наук,
професор, ректор
Полтавського національного
педагогічного університету
імені В. Г. Короленка